

1. JANUAR

JESUS KRISTUS ER DEN SAMME I GÅR OG I DAG OG TIL EVIG TID.

HEBR 13,8

Meget forandres i tidens løb. Derfor må dette vers være det skønneste og mest trøsterige for en kristen at høre ved et årsskifte: »Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid«. Så er der hjælp at få i enhver situation – for i dag som i går, i året der kommer, som det der gik, ja, til evig tid er han den samme!

Vi forandres hele tiden – vore følelser og tanker kan skifte fra dag til dag. Men Kristus forandres ikke. Derfor kan vi tænke tilbage på alt, hvad han har gjort, og vide, at han også vil gøre sådan i dag.

Som han før tog imod syndere og tilgav de ondeste handlinger, sådan vil han også gøre mod os. Tænk blot på synderinden, der grædende faldt ned for Jesu fødder og fik svaret: »Dine synder er tilgivet. Gå bort med fred«. Eller Paulus, som var en spotter, forfølger og voldsmand, men som blev den mest benådede apostel. Eller David, som levede med Gud, men faldt så dybt i synd, og som så igen blev taget til nåde og fik tilgivelse. Sådan vil han fortsat tilgive alle dem, som kommer til ham!

Læg også mærke til, at Jesus aldrig blev træt af sine disciple. Selv om han til stadighed måtte tugte, irettesætte og formane dem, forkastede han dem dog ikke. Tænk – så bliver han heller ikke træt af os!

Derfor kan vi også tænke tilbage på, hvordan han engang helt uforskyldt har tilgivet vore synder og retfærdiggjort os ved sit stedfortrædende offer. Og vi kan tænke på episoder, hvor han trøstede os, som ikke havde fortjent det, eller situationer, hvor han hjalp os i nød og fristelse – og vi kan vide, at han både vil og kan gøre det samme i dag og alle dage fremover. Til evig tid er han den gode hyrde, som opsøger sine vildfarne får, giver dem føde og styrke ved sit ord og fører dem tilbage til sig.

I alle forhold må vi altså tænke på, at Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid. Det er en ubeskrivelig stor trøst og et urokkeligt fundament i vores omskiftelige verden. Derfor kan en kristen med glæde sige: Du, Herre, er min styrke, min klippe, mit skjold og min befrier – min Gud og min trøst.

2. JANUAR

OG JEG SÅ I HØJRE HÅND PÅ HAM, DER SAD PÅ TRONEN, EN BOGRULLE MED SKRIFT PÅ
INDERSIDEN OG PÅ YDERSIDEN, FORSEGLET MED SYV SEGL. ÅB 5,1

Vi skal se nærmere på indholdet af dette vers, for hvis vi fik øjnene op for den mægtige trøst, der ligger i disse ord, og hvis vi kunne fastholde den sandhed i en levende tro, så ville vi aldrig mere bekymre eller ængste os.

Johannes ser, at han, der sidder på tronen, har en bogrulle i højre hånd. Bogrullen fortæller, »hvad der siden skal ske«. ^{Åb 4:1} Den fortæller således, hvad der skal ske med verden og i særdeleshed med Guds folk på jorden.

At disse ting er nedskrevet, viser os, at intet er overladt til tilfældighederne; vi ved jo, at når noget bogføres, er det tegn på den største omhyggelighed.

Når bogrullen netop holdes af Gud – og tilmed i hans *højre* hånd, som er den virksomme, handlende hånd – så betyder det, at Gud selv præcis ved, hvad der skal ske, og at han styrer alt.

Er det ikke netop, »hvad der siden skal ske«, vi ofte går og bekymrer os om? Selv et lykkeligt Guds barn, som ikke behøver at frygte død og dom, har alligevel et væld af bekymringer: Hans egen sjæls frelse, hans synd, fristelser og kampe; eller bekymring for hans nærmeste og andre menneskers frelse; eller for kirkens fremtid og samfundets udvikling osv. For slet ikke at nævne Djævelens vedvarende angreb på Guds børn!

Midt i alt dette må vi vide, at det, der skal møde os, står nedskrevet i bogrullen i Guds højre hånd – hvor trygt! Ikke blot de store begivenheder i verden og kirken – men også det, som angår hver enkelt af os små mennesker. Det er ufatteligt for fornuften! Ikke desto mindre siger Herren selv: »Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den. Men på jer er selv alle hovedhår talt. Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve«. Matt 10,29-31

Jo, vi har en trofast og kærlig Far i himlen, som har styr på alt, hvad der møder os. Derfor kan vi med frimodighed gå fremtiden i møde!

3. JANUAR

FOR SÅLEDES ELSKEDE GUD VERDEN, AT HAN GAV SIN ENBÅRNE SØN.

JOH 3,16

»Således elskede Gud verden«, siger Kristus. Det var Guds egen, frie beslutning.

Hvordan man end vender og drejer det, finder man ikke anden grund end denne: Gud elskede, derfor elskede han! Nærmere kommer vi det ikke. Ingen bad ham om det, og ingen havde fortjent det, men Gud elskede – frivilligt!

Se, her er en guldgrube! For det fortæller os, at vores udvælgelse i Kristus ene og alene hviler på Guds beslutning og vilje. Som Paulus skriver: »I sin gode vilje forudbestemte han os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus«. ^{Ef 1,5} Guds beslutning – Guds gode vilje!

Da Gud skabte mennesket, skabte han os i sit eget billede. Som en fri og ædel skabning, der i lydighed mod Gud kunne leve sammen med ham.

Men i sin alvidenhed var Gud også klar over, at mennesket ikke ville forblive den ædle og frie skabning. Mennesket ville forlade Gud og lade sig binde af synden, og derved ville mennesket styrte sig i evig død og fordømmelse. For Guds hellige og retfærdige lov står fast, mens det faldne menneske umuligt kan præstere den retfærdighed og hellighed, som loven kræver. For mennesket kan ikke præstere det, som det ikke længere ejer evne og vilje til.

Derfor nøjedes Gud ikke med at skabe verden. Han besluttede også i sin barmhjerlighed og kærlighed at sende os en stedfortræder – Kristus, som skulle opfylde loven og lide døden i vores sted, så vi kunne være frie. »Altså: Ligesom en enkelts fald blev til fordømmelse for alle mennesker, sådan er en enkelts retfærdige gerning også blevet til retfærdighed og liv for alle mennesker«. ^{Rom 5,18} For således elskede Gud verden!

Du, som slet ikke føler dig værdig til at være et Guds barn, du må vide, at du er det, fordi Gud ville det sådan! Gud har udvalgt dig, før du blev skabt – ja, før verden blev grundlagt, til i Kristus at være hans barn og arving til himlens herlighed. Ikke fordi du fortjente det eller var værdig til det, for Gud udvalgte os helt frivilligt og uafhængigt af os. Se, det er nåde!

4. JANUAR

MEN ALLE DEM, DER TOG IMOD HAM, GAV HAN RET TIL AT BLIVE GUDS BØRN, DEM, DER TROR PÅ HANS NAVN; DE ER IKKE FØDT AF BLOD, IKKE AF KØDS VILJE, IKKE AF MANDS VILJE, MEN AF GUD.

JOH 1,12-13

Her fortæller Skriften os, hvem der er Guds børn, og når vi møder sådan et skriftsted, burde alle vi, der tror, blive fyldt af glæde og forundring. Tænk engang: Guds børn er født af Gud! Ved Guds nåde er der sket det under, at de er nye, åndelige skabninger, som har fået del i guddommelig natur; de har den sande og levende tro. Hvor må vi fryde og glæde os over, at det netop er sådan, at vi bliver Guds børn!

Derimod må alle, som i selvsikkerhed og med urette kalder sig kristne, standse op i fortvivelse. For Skriften afslører, at en selvlavet, indbildt tro, som ikke medfører, at man bliver født af Gud, aldrig kan frelse os. Uanset om vi gerne kalder os kristne, så gavner det dog ikke noget, hvis vi alligevel mangler ethvert tegn på den nye fødsel. Skriften advarer os: »Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte«. ^{Gal 6,7}

På dommens dag bliver der ikke spurgt til vores forstand eller vores mange ord. Der bliver alene spurgt til, om vores kristne tro var ægte – om vi var født af Gud. Da går alt hykleri til grunde, og hvor ville det da være forfærdeligt, om vi havde hyklet os gennem livet med en hjemmelavet trøst i stedet for en tro, som er virket af Gud. Netop fordi nåden er så stor, og det at være Guds barn er så vidunderligt, er det så meget mere ulykkeligt, hvis vores kristendom ikke er ægte!

Lad os derfor lægge godt mærke til apostlens ord i dag: »alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn«, og han forklarer selv, at det at modtage betyder, at man »tror på hans navn«.

Og ikke nok med det! Han tilføjer, at de, som tror på Jesu navn, og som dermed er Guds børn, er *født af Gud*. Uden denne genfødsel er vi ganske enkelt aldeles uegnede til at leve med Gud både her og i himlen, for over for den hellige Gud går enhver uren skabning til grunde. Uden at mennesket får del i Guds natur, kan det end ikke trives en eneste dag i Guds nærhed – og endnu mindre en hel evighed! Dette punkt er afgørende for livet med Gud.

Jesus siger: »Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige«; ^{Joh 3,3} Peter siger: »I er jo ikke genfødt af en forgængelig, men af en uforgængelig sæd, Guds levende og blivende ord«; ^{1 Pet 1,23} og Paulus: »For om man er omskåret eller ej, betyder ikke noget, men det gør en ny skabelse«. ^{Gal 6,15}

Skriften siger altså, at den, som skal se Guds rige og leve med Gud, må være født af Gud. Hvem tør da leve livet frem mod evigheden uden at høre og tro dette?

5. JANUAR

ÅNDEN SELV VIDNER SAMMEN MED VORES ÅND OM, AT VI ER GUDS BØRN.

ROM 8,16

Hvor er det godt, når ens forhold til Gud er så fortroligt og trygt, at man er et Guds barn – og ved, at man er det! Det vidner hele Bibelen om; det er alle frigjorte kristnes vidunderlige erfaring, og det er også det, Paulus' ord til i dag taler om: Når Helligånden og vores egen ånd enigt bevidner, at vi er Guds børn.

Er det sådan, du har det med Gud? Du, som ofte hører Guds ord og lever et pænt og ordentligt liv, hvordan har du det inderst inde med Gud? Er dit gudsforhold så fortroligt, at du tør kalde ham din kære Far – og tør stole på, at han er det?

Dette spørgsmål er så vigtigt, at du ikke blot må lade det ligge til en anden gang! For troens fred med Gud er selve livsnerven i al kristendom. Jesus har meget klart sagt, at det eneste, som virker til vores frelse, er, at vi er kendt af ham og lever som Guds elskede børn.

Og ikke nok med det! Dette fortrolige og trygge forhold til Gud er også kraften i al kristendom. Uden dette bliver troen svag, tung og kraftløs – og du mangler lyst til at tjene Gud. Uden denne vished kan mennesker have aldrig så mange rigtige holdninger, gode beslutninger og planer, men de forbliver dog alligevel bundet til verden og deres skjulte synder. De forbliver trælbundne af Djævelen. De mangler Guds ånds vidnesbyrd i sig.

Selv dér, hvor der findes en sand tro, omend den er svag, er det afmagt og fangenskab under synden, som råder. Det kan være hos den nye kristne, som endnu ikke har fundet hvile hos Gud; eller den ældre kristne, hvor troen har tabt sin frimodighed over for Gud og er blevet en tung pligt. Her forstummer bekendelsen, bønnerne bliver tung og kraftløs, og hjertet bliver koldt og stift, fordi det mangler frelserens trøst. Og da lokkes mennesket atter snart af synden og verdsligheden.

Derfor er visheden om at være Guds barn så vigtig! Overbevisningen om at være benådet af Gud og det fortrolige liv med Gud, som følger heraf, giver kraft til helliggørelse og bekendelse. Det giver kraft til at holde ud i lidelser og til at vende ryggen til det verdslige liv samt lyst og kraft til at lovprise og bekende.

Jesus selv sagde det på denne måde: »Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig«. ^{Joh 15,4}

Lad os derfor standse op og for Guds ansigt spørge os selv: Vidner Ånden selv sammen med min ånd om, at jeg er Guds barn?